

σαι αἱ περὶ αὐτῶν λεπτομέρειαι τοῦ ποιητοῦ ἐντελῶς δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς πτώσιν ἀερόλιθων.

Πολλὰ ἀπευκταῖα προὔξενῃσαν αἱ ἐκάστοτε γενόμεναι πτώσεις τῶν μετεωρικῶν τούτων λίθων. Καθὰ λέγεται, τῷ 1680 ἐφονεύθη ἐν Μεδιολάνοις μοναχὸς καὶ ἕτερος ἐν Κρεμόνῃ τῷ 1511. Δύο σουηδοὶ ναῦται προσεβλήθησαν ἐν τῷ πλάτῳ τῷ 1674 ὑπὸ ἀερόλιθου, ἔλκοντος 4 χιλιόγραμματα. Ἄλλος μετεωρικὸς λίθος κατέπεσε παρὰ τὴν Ροκερόρτην, ἐν Ἀμερικῇ· κατασυντρίψας καλύβην καὶ φονεύσας γεωργὸν καὶ κτήνην, ἤνοιξεν ἐν τῇ γῇ ὀπήν, βάθους δύο περὶ που μέτρων. Ὁ Ἐδουάρδος Βιῶτος λέγει ὅτι τῷ 616 ἔπεσεν ἐν Κίνᾳ μέγιστος ἀερόλιθος, οὗ μόνον φονεύσας δέκα ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ κατασυντρίψας πολλὰ ὀχήματα.

Οἱ ἀερόλιθοι ἤναψαν καὶ πυρκαϊάς. Λέγεται ὅτι τῷ 944 πλεῖστοι πυρίναι σφαῖραι κατέπεσαν ἐπὶ οἰκῶν καὶ διέφλεξαν αὐτάς. Τῇ 7 μαρτίου 1618, ἐν τῶν μετεώρων τούτων ἤναψε πυρκαϊάν κατακαύσασαν τὴν μεγάλην αἰθούσαν τοῦ ἐν Παρισίοις δικαστηρίου.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΒΥΡΩΝΟΣ

II ΜΗΣΟΣ.

*Η

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

VII.

Ἡ νεαρὰ ἀγρία ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἐλατίνης δᾶδα ἐντὸς ὑφάσματος ἐκ γνατοῦ ἐπιμελῶς ἐν-ειλημένην, ὅπερ εἶχε περικαλύψασα διὰ φύλλου πλατέος εἶδους τινὸς φοίνικος, ὅπως ἐκ τῆς διαπεραστικῆς προφυλάξῃ νοτίδος τὸν ἐν τῷ ῥητινώδει ξύλῳ κεκρυμμένον σπινθῆρα. Τὸ περικάλυμμα δὲ τοῦτο εὐφλεκτον διετήρησε τὴν δᾶδα· ἔλαθεν ἔπειτα ἐκ πτυχῆς τινος τοῦ αὐτοῦ φύλλου πυριτόλιθον καὶ ξηροῦς τινος κλῶνας καὶ διὰ τῆς λεπίδος τοῦ ἐγγχειριδίου τοῦ Τορκίλ ἐξέκρουσε σπινθῆρα. ἤναψε τὴν δᾶδα καὶ τὸ σπήλαιον ἐφωτίσθη. Τὸ ἄντρον ἦν εὐρὺ καὶ ὑψηλόν, θόλον παριστῶν γοθικὸν ἀρχαίου σχηματισμοῦ· ὁ ἀρχιτέκτων τῆς φύσεως εἶχεν ὑψώσει τὰς ἀψίδας του, σεισμὸς δὲ εἶχεν ἴσως τοποθετήσῃ τὸ ἐπιστύλιον, αἱ ἀντηρίδες εἶχον πιθανῶς ἀποσπασθῇ ἀπὸ ὀροῦς τινος, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ μὲν πόλοι διετέλουν συμπιεζόμενοι, τὰ δὲ κόμματα τῆς θαλάσσης ἀπετέλουν τὸ σύμπαν. ἴσως δὲ καὶ τὸ πῦρ ἐπίσης τὸ τὴν γῆν ἐπινεμόμενον, ὅτε ὁλόκληρος ἡ σφαῖρα

ἐκάπνιζεν εἰσέτι ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς, ὅλον τὸ οἰκοδόμημα συνέπηξεν· αἱ κλεῖδες τοῦ θόλου πεποικιλμέναι διὰ γλυφῶν, αἱ πλευραὶ, ὁ νάρθηξ, πάντα τῆς νυκτὸς ἡ χεὶρ ἐσκαμμένα εἶχε, τῆς νυκτὸς, τῆς κτῆμα τὸ ἄντρον ὑπῆρχεν ἐκεῖνο. ἐπικίχες τις φαντασία θὰ ἔβλεπε πιθανῶς μορφαζούσας ἐν τῷ κενῷ φαντασιώδεις εἰκόνας καὶ ἱσταμένους ἐνώπιον μέτρας, βωμοῦ, σταυροῦ, διότι παίζουσα κατὰ τὴν διασκευὴν μυρίων σταλακτιτῶν ἡ φύσις, παραπλήσιον ὑπὸ τὴν θάλασσαν εἶχεν οἰκοδομήσει.

VIII.

Τότε ἡ Νέβα λαβοῦσα τῆς χειρὸς τὸν Τορκίλ καὶ ἀνακινούσα ὑπὸ τοὺς θόλους τὴν ἀνημμένην δᾶδα τῆς ὠδήγησεν αὐτὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλας τὰς γωνίας, ὅλας τὰς μυστικὰς τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας περιδρομάς. Καὶ ὅμως μέχρι τούτου δὲν περιορίζοντο τὰ πάντα· αὐτὴ εἶχε παρασκευάσασα ἐκ τῶν προτέρων πάντα τὰ μέσα, ὅσα ἠδύναντο ἡδυτέραν νὰ καταστήσωσι τὴν ὑπαρξιν, ἣν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ ὤφειλε νὰ συμμερισθῇ· ψίαθον μὲν πρὸς ἀνάπαυσιν, ὑφάσματα ἐκ νοποῦ γνατοῦ χάριν σκεπάσματος, ἔλαιον ἐκ σανδηλίνου ξύλου ἀπὸ τῆς ὑγρασίας προφυλακτικόν, ὡς ζωάρκειαν δὲ τοῦ κοκκοφοίνικος τὸ κάρυον, τὴν δισκούρειαν καὶ τὸν ἀρτόκαρπον· τὸ πλατὺ δὲ τῆς λατανιέρας (εἶδους φοίνικος) φύλλον, πρὸς ὑπόστρωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν ὥρᾳ γεύματος, ἡ τὸ κέλως τῆς χελώνης, τῆς ἡ σὰρξ καὶ τὸ δεῖπνον ἐχορήγει. Εἶχε πρὸς τούτοις κολοκύνθην πλήρη ὕδατος ἀρτίως ἀπὸ τῆς πηγῆς ἀντληθέντος, τὴν ὥριμον βανάναν, ἣν ἔδρεψεν ἐκ τοῦ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτιθεμένου λόφου, σωρὸν κλάδων ἐλάτης, ὅπως διηνεκῶς διατηρῶσι φῶς, ἐνῷ αὐτὴ, ὡραία ὡς ἡ νύξ, ἐπὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς παρουσίας τῆς τὸ γόητρον θὰ διέχεε, καὶ διὰ τῆς προσηνείας τῆς θὰ ἐκόσμιε τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ὑπόγειον κόσμον. Ἀπ' ἧς τὸ ἰστίον τοῦ ξένου εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν νῆσον, προέβλεψεν αὐτὴ ὅτι οὔτε ἡ ῥώμη, οὔτε ἡ φυγὴ θὰ ἐπροστάτευσεν πιθανῶς τὸν ἐραστήν τῆς, καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκεῖνῳ εἶχεν ἐτοιμάσει ὑπὲρ τοῦ Τορκίλ καταφύγιον ὑπὲρ τῆς ἐκδικήσεως τῶν συμπολιτῶν του· καθ' ἐκάστην πρωΐαν διηυθύνετο πρὸς τὸν βράχον διὰ τῆς ἐλαφρῆς πυρόγας τῆς, ἣν ἀπὸ πάντων τῆς νήσου τῶν χρυσοειδῶν ὀπωρῶν ἐπλήρου, καθ' ἐκάστην ἑσπέραν ἀπέθετεν ἐκεῖ πᾶν ὅ,τι ἠδύνετο νὰ φαιδρύνῃ ἢ νὰ καλλωπίσῃ τὸν κρυστάλλινον ἐκεῖνον ναόν· ἤδη δὲ ἐξέθετε μειδιῶσα πάντας τοὺς μικροὺς θεταυρούς τῆς, εὐτυχεστέραν λογιζομένη ἑαυτὴν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας κόρας τῶν ἐρατεινῶν ἐκεῖνων νήσων.

IX.

Οὗτος μὲν μετ' εὐγνώμονος ἔβλεπεν αὐτὴν στοργῆς, ἔκείνη δὲ ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ συνέθλιβε στήθους τῆς τὸν ἐραστὴν, ὃν εἶχε διασώσασα· εἴτα δὲ μεταξὺ θωπεύουσα αὐτὸν περιπαθῶς διηγήθη παλαιάν τινα ἐρωτικὴν ἱστορίαν. . . . ἔπειδ' ὁ ἔρως πανάρχαιος ὑπάρχει, καὶ τοσοῦτον ἀρχαῖος ὅσον ἡ αἰωνιότης, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξαντλούμενος πάντα τὰ γεννηθέντα ἢ γεννηθησόμενα ὄντα δημιουργεῖ. «Νέος τις ἀρχηγός, εἶπε, χίλιαι σελῆναι παρῆλθον ἔκτοτε· βυθισθεὶς εἰς τῆς ὑφάλου τὴν βάσιν ὅπως ἀγρεύτη χελώνας καὶ τὴν ἄγρην τοῦ καταδιώκων εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη, ἀνέδυσεν αἰφνης ἐντὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄντρου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ εὐτυχὲν εὐρεθεὶς· κατόπιν ἐν καιρῷ λυσσώδους ἐμφυλίου πολέμου ἔκρυπεν ἐν τῷ καταγωγίῳ τούτῳ μίαν κόρην τῶν νήσων, μίαν ἔχθραν, ἣν ἐλάτρευε, θυγατέρα πατρὸς, ἐχθροῦ τῆς φυλῆς του, ὅστις διὰ τῆς δουλείας μόνης εἶχεν ἐξαγοράσας τὴν ζωὴν του. Τῆς πολεμικῆς θυέλης παρελθούσης, ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς συνήθροισε τῆς ἰδίας νήσου τὸν λαὸν πλησίον τοῦ τόπου, ἐνθα τὰ ὕδατα τὸ πράσινον καὶ ἁμαυρὸν παραπέτασμα των πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ βράχου ἐξήπλουν· ἔπειτα βυθισθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. . . . ἀναμφιβόλως διὰ παντὸς εἶχε γείνει ἄφαντος! Ἐκπλήκτοι οἱ σύντροφοί του, ἀκίνητοι ἐν ταῖς πυράσι αὐτῶν, ἐνόμισαν ὅτι ὁ νέος ἀρχηγὸς εἶχε παρὰφρονήσει· ἢ ὅτι πάντως ἐγένετο τοῦ γλαυκοῦ καρχαρίου βρά· πλήρεις ὀλίφειας τὸν θαλασσοκλύστον περιῆλθον κωπηλατοῦντες βράχον, ἔπειτα ἀνεπαύθησαν ἐπὶ τῶν κοπῶν μὴ δυνάμενοι νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς φρίκης. Αἰφνης ἐκ τοῦ κόλπου τῶν κυμάτων ἐφάνη ἀναδύουσα ὅλη λάμπουσα καὶ ὁροσερὰ μία θεὰ. . . . τοιαύτην τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἐκστάσει των ἐξέλαβον αὐτήν, καὶ μετ' αὐτῆς ὁ σύντροφός των ἐνδοξος καὶ ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ μνηστῇ του, τῇ νύμφῃ τῶν θαλασσῶν, συνανεφάνη· ὅτε δ' ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριον ἐξηγήθη, οἱ νησιῶται ἐπανεφέρον τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἐν ἤχαις κογχῶν καὶ ἐν ᾤσμασι χαρυσύνοις εἰς τὴν νῆσον, ἐνθα ἀπήλαυσαν ζωὴν εὐδαίμονα καὶ γαλήνιον θάνατον. . . . Καὶ διατί τάχα, συνεπέρανε αὕτη, αὐτὸ τοῦτο νὰ μὴ συμβῇ εἰς τὸν Τορκίλ καὶ τὴν Νέβαν του;» Οἷας διακύρους καὶ μυστηριώδεις θωπείας ἐν τῷ ἀπακρύῳ ἐκείνῳ ἀσύλω τὸ τοιοῦτον εὐνεπήγαγε διήγημα! Ὡς πρὸς αὐτοὺς τὰ πάντα ἦσαν ἐρωτικά, καίτοι τεθαρσμένοι ὑπῆρχον ἐντὸς τάφου βαθυτέρου παρὰ τὸν τάφον ἐνθα ὁ Ἀθειλάρδος, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσὶν ἔτη ἐν ταῖς κόλποις τοῦ θανάτου ἀνεπαύθη, ἤνοιξεν αὐθις τοὺς βραχίονας, ὅπως τὸ εἰς

τὸ νυμφικὸν ὑπόγειον καταβιβάσθην τῆς Ἑλοΐσας δεχθῇ σῶμα καὶ ἐβλίψεν ἐπὶ τῆς ἀναζωογονηθείσης καρδίας του τὸ ἐπίσης ἀναζωπυρούμενον λείψάνον της. . . . Ὡς πρὸς τὴν Νέβαν καὶ τὸν Τορκίλ μάτην ἔβωθεν τὰ κύματα περὶ τὴν κύτην των ἐθορύβουν περὶ τοῦ μυκηθμοῦ ἐκείνου ἥκιστα ἐμερίμων ὡς εἴαν ἦσαν ἐστερημένοι ζωῆς· ἐνδομύχως αἱ καρδίαι των συναπετέλουν τὴν μόνην αὐτῶν ἁρμονίαν, εἰς ψιθύρους ἐρωτικούς συνισταμένην, ὑπὸ στεναγμῶν διακοπτομένους, εἰς στεναγμούς μετὰ ψυθουρισμῶν συνοδευομένους.

ΟΙ ΛΑΒΑΝΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ. —

Ἐξακολουθῶν ὁ κ. Βελοῦβ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ σπουδαιοτάτου αὐτοῦ ὑπομνήματος, ἐν ᾧ ἐμβριθῆς ποιεῖται μελέτας περὶ ἁλθωνικῆς ἢ σκεπεταρικῆς γλώσσης, συμπεραίνει ἐν τέλει ὅτι τὸ νῦν σωζόμενον ἁλθωνικὸν ἰδίωμα τὰ μάλιστα μὲν μεμιγμένον ἐστὶ μετὰ στοιχείων ἐλληνικῶν, σλαυικῶν, ἰταλικῶν, τουρκικῶν, ἀλλὰ δυνατόν ν' ἀνακαλύψῃ τις ἐν αὐτῷ ἀρχαῖόν τινα μῖτον πελασγικῆς μὲν βεβαίως πηγῆς, ἀλλὰ μηδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν κλάδον τῶν ἰδιωμάτων τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς. Ὁ συγγραφεὺς πέποιθεν ὅτι οἱ Ἀλθωνοὶ ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν εἰσι, καὶ ἀναζητεῖ ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς ὀνόμασι τῆς ἐλληνικῆς χερσονήσου, ἐν τῇ ἐλληνικῇ μυθολογίᾳ, ἐν τοῖς ἡθεσι καὶ ταῖς παραδόσεσι τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Ἡπείρου μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις συμβιβαστέας μετὰ τῆς βάσεως, καθ' ἣν πελασγικαὶ φυλαὶ κατέλαβον τὰς χώρας, ὥς βραδύτερον αἱ ἐλληνικαὶ ἐπέδραμον φυλαὶ καὶ ἐπὶ τέλους συγχωνευθεῖσαι μετὰ τῶν ἁλθωνικῶν μετέδωκαν αὐτοῖς τὸν τε πολιτισμὸν καὶ τοὺς θρησκευτικοὺς αὐτῶν μύθους.

Πλεῖστα ὀνόματα πεδιαδῶν, νήσων, ὁρέων τηρούμενα ἐν τῇ ἐλληνικῇ, ἔχουσι τὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν ἐν τῇ ἁλθωνικῇ. Ἀχιλλεύς, Ἀγαμέμνων, Ἐκτωρ εἰσὶ πελασγικαὶ θεότητες, προσωποποιηθεῖσαι βραδύτερον εἰς ἥρωας τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ἡ τῆς Δήμητρος λατρεία τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔχει ἀπὸ τῶν Πελασγῶν. Ἡ ἐν τῇ κοινῇ τῆς γυναικὸς ὑπεροχῇ, ἥς ἔχνη ἀναμείρηστα ἀπαντῶσι παρ' Αἰγυπτίους καὶ Οὐπακίωνους, καὶ ἥτις τὴν κακὴν μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν λαῶν μήπω εἰσέτι κατανοησάντων τὴν ὑψηλὴν τῆς πατρότητος σημασίαν ἀφῆκεν ἐν τῇ δυτικῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου μεταξὺ τῶν λειψάνων τῆς πελασγικῆς φυλῆς σπουδαιοτάτας παραδόσεις.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.